

РЕШЕНИЕ

№ 2257

гр. София, 21.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20
състав**, в публично заседание на 04.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **5878** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на С. П. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], чрез пълномощника си адв. Б. срещу Заповед № Т-565/08.06.2022 г. на министъра на външните работи, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на оспорвания.

В жалбата се поддържа, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като е издадена при съществено нарушение на административно-производствените правила, в противоречие с материално-правните норми и не съответства на целта на закона. Поддържа се, че към датата на издаване на процесната заповед-09.06.2022г., не е било утвърдено ново длъжностно разписание в МВнР, в което длъжността „директор“ в дирекция „Сигурност на дейността и информацията“ да не съществува като нормативно определена позиция и като система от функции, задължения и изисквания. Твърди се, че незаконосъобразно е прекратено служебното му правоотношение, т.к. процесната заповед издадена преди да влязат в сила административните актове, въз основа на които е издадена, което е в съществено противоречие с административно производствените правила и материалния закон. Поддържа, че към датата на издаване на процесната заповед в длъжностното разписание на МВнР е съществувала длъжността „директор“ в дирекция „Сигурност на дейността на информацията“. Излага доводи, че е извършена вътрешна

реорганизация, която единствено цели да оправдае съкращаването на няколко щатни бройки от длъжностното разписание на Министерството. Поради изложеното счита, че процесната заповед следва да бъде отменена. Претендира разноски.

Жалбоподателят редовно уведомен, се представлява в открити съдебни заседания от адв. Б., който поддържа жалбата по съображения изложени в нея и моли да бъде отменена процесната заповед. Претендира присъждане на разноски. Представя списък на разноските по чл. 80 ГПК/л.366/. Депозира писмена бележки на 11.12.2024г.

Ответникът – министърът на външните работи, чрез процесуалния си представител юрк. К., счита жалбата за неоснователна и недоказана и моли да бъде потвърдена обжалваната заповед. Прави възражение за прекомерност. Претендира юрисконсултско възнаграждение, съгласно списък по чл.80 ГПК/л.372/. Представя писмени бележки на 10.12.2024г.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не участва в производството и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите и становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства намира за установено следното от фактическа страна:

След проведен конкурс, със заповед № Т-1433/18.12.2018 г. (л. 111) на постоянния секретар на МВнР, С. П. Г. е назначен в министерството на външните работи на длъжност "директор", в дирекция "Сигурност на дейността и информацията", на основание чл. 9, ал. 1, във вр. чл. 10, ал. 1 от ЗДСл.

С. П. Г. е запознат с длъжностната характеристика на заетата от него длъжност - директор на дирекция „Сигурност на дейността и информацията“ на 28.12.2018 г. (л. 138).

Със заповед № Т-358/16.03.2020 г. (л. 120) на постоянния секретар на МВнР, на С. П. Г., на основание чл. 67, ал. 5, т. 1 от ЗДСл, във вр. пар. 9 от ПЗР на Постановление № 13 на Министерски съвет от 28.01.2020 г. е увеличена индивидуалната основна месечна заплата.

Със заповед № 1454/18.03.2020 г. (л. 121) на постоянния секретар на МВнР, С. П. Г. е повишен от V старши ранг на IV старши ранг на държавен служител, на осн. чл. 75, ал. 2 от ЗДСл, във вр. с чл. 27, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация.

На 31.12.2020 г. С. П. Г. е запознат с актуализирана длъжностна характеристика на заетата от него длъжност - директор на дирекция „Сигурност на дейността и информацията“ (л. 140).

Със заповед № Т-293/19.02.2021 г. (л. 122) на постоянния секретар на МВнР, на С. П. Г. е увеличена индивидуалната основна месечна заплата на осн. чл. 67, ал. 5, т. 1 от ЗДСл и чл. 65 от Постановление № 408 на Министерски съвет от 23.12.2020 г. за изпълнение на държавния бюджет на РБ за 2021 г.

Със заповед № Т-1574/12.04.2021 г. (л. 123) на министъра на външните работи, С. П. Г., считано от 12.04.2021г., е назначен да изпълнява функциите на незаетата длъжност „Главен секретар“ до назначаване на титуляр, но не повече за шест месеца, на осн. чл. 16, ал. 1 от ЗДСл, във вр. с Докладна записка № ЧР-33-117 от 12.04.2021 г., одобрена от министъра на външните работи.

Със заповед № Т-1672/14.05.2021 г. (л. 126) на постоянния секретар на МВнР, считано от 14.05.2021г. е прекратено изпълняването на функциите на незаетата длъжност „Главен секретар“ от С. П. Г. ,на осн. чл. 16, ал. 1 от ЗДСл, във вр. с Докладна записка

№ ЧР-33-161 от 14.05.2021 г. от министъра на външните работи.

С Постановление № 88 на МС от 13.05.2022 г. (л. 48) е изменен и допълнен Устройствения правилник на Министерството на външните работи, приет с Постановление № 202 на МС от 2013 г.

Със заповед № ЧР-95-00-279/08.06.2022 г. (л. 36) на министъра на външните работи, на осн. чл. 6, ал. 2, т. 1 и 11, чл. 43, ал. 1 и ал. 3 от Закона за дипломатическата служба, във вр. с одобрена от министъра на външните работи ДЗ № ЧР-33-00-271 на постоянния секретар, в изпълнение на Постановление № 88 на МС от 13.05.22 г. за изменение и допълнение на Устройствения правилник на Министерството на външните работи, приет с Постановление № 202 на МС от 2013 г., считано от 09.06.2022 г. е утвърдена нова структура на административните звена в министерството на външните работи. В релевантната за настоящия случай част със заповедта е закрыта дирекция „Сигурност и дейността и информацията“, както и 1 щатна бройка за длъжността „директор“, като е създадена нова дирекция „Информационно и комуникационно обслужване и сигурност на информацията“ заедно с нейната структура и щатни бройки.

Със заповед № ЧР-95-00-280/08.06.2022 г. (л. 47) на министъра на външните работи е утвърдено ново длъжностно разписание в МВнР, считано от 09.06.2022 г.

На 24.06.2022 г. (л. 250) е утвърдена длъжностна характеристика на длъжността – директор на дирекция „Информационно и комуникационно обслужване и сигурност на информацията“.

По делото не е спорно, че към 08.06.2022 г. жалбоподателя е заемал длъжност "директор" на дирекция "Сигурност на дейността и информацията" в МВнР.

Със заповед № Т-565/08.06.2022 г. (л. 35) на министъра на външните работи, на осн. чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, във вр. с Постановление № 88 на Министерски съвет от 2022 г. за изменение и допълнение на Устройствения правилник на Министерството на външните работи, Заповед № ЧР-95-00-279/08.06.2022 г. и Заповед № ЧР-95-00-280/08.06.2022 г., е прекратено служебното правоотношение на С. П. Г., считано от 09.06.2022 г. поради съкращаване на длъжността.

В административната преписка са приложени и заповеди за отпуски (л. 143-199) и командировки (л. 200-221), както и формуляри за оценки на С. Г..

По делото е приложена и кадрова справка от 24.07.2018 г. от Държавна агенция „Национална сигурност“ на С. П. Г. (л. 94).

По делото е изслушана и приета съдебно компютърно-техническа експертиза (л. 314), както и допълнение към нея (л. 350).

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от субект с наличен правен интерес, засегнат неблагоприятно от обективизираното в заповедта властническо волеизявление. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в съда в рамките на преклузивния 14-дневен срок, установен в нормата на чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 108, ал. 1, изр. първо ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с индивидуален административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба.

Оспорената заповед № Т-565/08.06.2022 г. е издадена от компетентен орган, министъра на външните работи.

Заповед № Т-565/08.06.2022 г. е издадена в предписаната от чл. 108, ал. 1 ЗДСл форма – писмена, съдържа правното основание за прекратяване, изявление относно дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Съобразена е и нормата на чл. 106, ал. 4 ЗДСл, съгласно която се определя и обезщетение при неспазване срока на предизвестieto. Посочена като правно основание за прекратяването на служебното правоотношение е разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл – едностранно от органа по назначаване поради съкращаване на длъжността, съобразено с утвърденото от министъра на външните работи длъжностно разписание, считано от 09.06.2022 г. Следователно, не са налице основания за отмяна на акта по чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 и чл. 59, ал. 2 АПК.

При издаването на Заповед № Т-565/08.06.2022 г. не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната само на това основание (чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 АПК).

Заповедта е издадена и в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие при съкращаване на длъжността.

В настоящия случай, съдът установи, че на 08.06.2022 г. С. П. Г. е заемал длъжността „директор“ на дирекция „Сигурност и дейността и информацията“, при МВнР и с оспорената Заповед № Т-565/08.06.2022 г. е прекратено служебното му правоотношение.

Съдът следва да отбележи, че дефиницията на понятието "длъжност в администрацията" се съдържа в разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на класификатора на длъжностите в администрацията, а именно "нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема, и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика".

За да възникне основанието по чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл, следва да се установи, че длъжността, заемана от служителя като нормативно определена позиция и система от функции, задължения и изисквания по смисъла на чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на класификатора на длъжностите в администрацията не съществува или ако длъжността е запазена, е намален броят на служителите, ангажирани с нейното изпълнение.

Дори функциите, задачите и задълженията, присъщи на тази длъжност да не са напълно премахнати, то тяхното изменение трябва да е толкова значително, че новата им съвкупност и изисквания за осъществяване, да налагат извод, че е налице качествено нова длъжност.

Установяването на фактическите основания, обосноваващи съкращаване на длъжността, по аргумент от нормата на чл. 170, ал. 1 АПК е в тежест на

административния орган.

В тази връзка настоящия състав следва да отбележи, че възможността орган по назначаване на държавен служител да прекрати правоотношението му едностранно, с едномесечно предизвестие по причина съкращаване на длъжността е предвидена с разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл, т.е. министъра на МВнР може, в пределите на определената обща за ръководената от него администрация щатна численост да оптимизира дейността ѝ, вкл. да съкращава определени длъжности, като за да упражни законосъобразно това право той е длъжен да извърши реално съкращаване на съответната длъжност, като позиция в щатното разписание на длъжностите в администрацията и като функции, според утвърдената длъжностна характеристика, или да намали броя на служителите, които са ангажирани с нейното изпълнение.

В тази връзка съдът счита, че за законосъобразността на съкращаването не е необходимо посочените две предпоставки да съществуват кумулативно и органът по назначаване не дължи да извършва подбор. Т. задължение не е предвидено със Закона за държавния служител. Подборът „при закриване на част от предприятието, както и при съкращаване в щата или намаляване на обема на работата“ е предвиден като възможност, не и като задължение, с разпоредбата на чл. 329 КТ.

Спорът по делото е дали е съществувало към датата на издаване на Заповед № Т-565/08.06.2022 г. утвърдено ново длъжностно разписание, в което длъжността „директор“ на дирекция „Сигурност на дейността и информацията“, при МВнР да липсва; материално законосъобразно ли е съкратена длъжността, заемана от С. П. Г..

Безспорно е, че преди изменението с ПМС № 88/13.05.2022 г. на чл. 24 от Устройствения правилник на МВнР, дирекция „Сигурност на дейността и информацията“ е съществувала наред с дирекция „Информационни и комуникационни системи“, след което двете са обединени в дирекция „Информационно и комуникационно обслужване и сигурност на информацията“.

В тази връзка съдът установи, при сравнение между старото, в сила от 01.04.2022 г. и новото длъжностно разписание, в сила от 09.06.2022 г., както и между съответстващите им поименни разписания показва, че дирекция „Сигурност на дейността и информацията“ и една щатна бройка „директор“ наистина са били закрити, а общата численост на служителите в обединяващата дирекция е 49 щатни бройки, което се явява същата бройка на служителите в двете дирекции, а именно 49 щатни бройки, преди обединяването.

Неоснователна е тезата на жалбоподателят, че когато в деловодната система на МВнР е въведена оспорваната Заповед № Т-565/08.06.2022 г., тази, с която е закрыта дирекция „Сигурност на дейността и информацията“ (Заповед № ЧР 95-00-279/08.06.2022 г.) и Заповед № ЧР-95-00-280/08.06.2022 г. за утвърждаване ново разписание на длъжностите, в сила от 09.06.2022 г., не са съществували и не са породили правен ефект. Същото се опровергава от приета по делото съдебно компютърно-техническа експертиза, както и допълнението към нея.

Според заключението (основно и допълнението към него) на съдебната компютърно-техническа експертиза и записа в системата Иветнис- Заповед № ЧР 95-00-279/08.06.2022 г. е въведена на 08.06.2022 г., в 10:56:49 часа, а Заповед № ЧР-95-00-280/08.06.2022 г. е въведена същия ден, в 10:57:44 часа(л.323 и л. 329); В системата Поликонт е видна датата-08.06.2022г. на закриване на трите отдела на дирекция „Сигурност на дейността и информацията“ /л.317/; на 09.06.2022 г. дирекция „Сигурност на дейността и информацията“ и директор на същата не са съществували

в длъжностното разписание (в структурата на МВнР); към 09.06.2022 г., в структурата вече е съществувала новата дирекция „Информационно и комуникационно обслужване и сигурност на информацията“ с 4 отдела/л.318/. Видно е от запис на л.360 от делото, както е посочило и вещото лице в отговор на въпрос № 5 /л.324/, че считано от 09.06.2022г. до 25.07.2022г., на длъжността директор на дирекция „Информационно и комуникационно обслужване и сигурност на информацията“ е назначена по допълнително служебно правоотношение /вътрешно съвместителство/ Б. И. С., началник на отдел „Киберсигурност и електронно управление“ в същата дирекция.

Вещото лице С., при изслушването и в открито заседание на 04.12.2024г. заяви, че за спорната дата-08.06.2022г. лог файлове от използваните от МНВр система за документооборот „Иветнис“ и система Поликонт, която обслужва „Човешки ресурси“ не се пазят, тъй като обема на логовете е голям. За по стари файлове няма информационна следа, а в случая става дума за 2022г. Има екранни снимки за поименното щатно разписание. Системата дава възможност да се въвеждат датите ръчно, не може да се разбере кога точно е въведена датата, тъй като може да се въведе ръчно. П. редакция, която вещото лице е видяло е 14.06.2022г., за стр.4 отдолу на основното заключение. Последно правената промяна е посочена в предпоследен абзац.

Според настоящия състав това, че на 14.06.2022 г., т.е. – след датата, на която е издадена оспорваната Заповед № Т-565/08.06.2022 г. са били извършвани действия по регистриране на документи, не опорочава по никакъв начин тази заповед, защото въвеждането им след 08.06.2022 г., когато са подписани от министъра не означава, че същите не са съществували преди 14.06.2022 г. Наведените доводи в този смисъл са абсолютно необосновани.

По делото е безспорно, че Заповед № Т-565/08.06.2022 г. е съобщена и връчена лично на адресата, на 09.06.2022 г. (л. 17-18) и от тази дата за С. П. Г. са настъпили правните последици, свързани с прекратяване на служебното му правоотношение.

Съдът счита, че независимо кога и съответно в кой точно момент в денонощието в деловодната система на министерството са били въведени Заповед № ЧР 95-00-279/08.06.2022 г. и Заповед № ЧР-95-00-280/08.06.2022 г., е обстоятелство, ирелевантно за преценката на законосъобразността на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя, понеже не е предвидено като условие за валидността ѝ – арг. чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК, чл. 108, ал. 1 ЗДСл. След като дирекция „Сигурност на дейността и информацията“ и щатната бройка „директор“ на същата дирекция са закрити с издадена от министъра Заповед № ЧР 95-00-279/08.06.2022 г., въз основа на влязло в сила към тази дата ПМС № 88/13.05.2022 г., очевидно и безспорно е, че е било извършено реално съкращаване на длъжността „директор“, заемана преди това от С. П. Г..

Настоящият състав счита, че в случая не се налага и извършването на сравнителен анализ и съпоставяне между функциите и задачите на закритата Дирекция „Сигурност на дейността и информацията“, и бившата Дирекция „Информационни и комуникационни системи“, защото функциите и задачите на двете дирекции като цяло са били възложени на новата Дирекция „Информационно и комуникационно обслужване и сигурност на информацията“. Обединяването на двете дирекции в една, с един директор, макар и „механично“ не е аргумент в подкрепа на твърдението в жалбата за липса на реално съкращаване длъжността „директор“ на Дирекция

„Сигурност на дейността и информацията“, която дирекция е била закрыта. В тази връзка е неоправдано да се приеме, че двете дирекции са били обединени в една, само за да бъде уволнен С. П. Г..

В този смисъл настоящата инстанция счита, че ответникът, със Заповед № ЧР-95-00-280/08.06.2022 г. и Заповед № ЧР 95-00-279/08.06.2022 г. е извършил реално съкращаване на заеманата от С. П. Г. длъжност „директор“ на „Сигурност и дейността и информацията“, като позиция в щатното разписание на длъжностите в Администрацията на МВнР и като функции.

Водим от изложеното реалното съкращаване на длъжността обуславя материална законосъобразност на оспорената Заповед № Т-565/08.06.2022 г., с която е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител, поради съкращаване на длъжността. Заповедта е издадена от компетентен административен орган, който се е съобразил с § 25 ЗР на ПМС № 88/13.05.2022 г. и с изискванията за форма (чл. 108, ал. 1 ЗДСл. и чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК), както и с целта на закона, по смисъла на чл. 146, т. 5 АПК.

Предвид изложеното жалбата на С. П. Г. се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

На основание чл. 143, ал. 3 АПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ в полза на МВнР следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Като съобрази фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника процесуални действия, съдът намира, че юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определено, в размер на 150,00 лева съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. П. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], срещу Заповед № Т-565/08.06.2022 г. на министъра на външните работи, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител е прекратено служебното му правоотношение.

ОСЪЖДА С. П. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица] да заплати на Министерство на външните работи, сума в размер на 150 (сто и петдесет) лева, юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.